

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. X. Octavus Text. Canon. excap. grandi. de supplen. neglig. Præl. in 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](#)

Ubi ad tollendam omnem æquivocationem, quæ posset occurrere, sciendum est, cùm queritur, an summus Pontifex in Reges, & Regna temporalem habeat potestatem? absolute responderi posse, nullam habere. Cùm enim hæc potestas sit indirecta, subsidiaria, per accidens, ac extraordinaria, non denominat subjectum, quod tale dicitur ab iis, quæ plerūmque, non verò quæ raro accidunt. Per L. 3. & 4. ff. de LL. Quemadmodum absolute dicimus Principem aliquem Italum & Hispanum non posse eligi imperatorem, quæ propositio non excludit potentiam extraordinariam: & in hoc sensu loquitur Innocentius III. in c. venerabilem, qui filii sint legitimi. & c. novit. de judiciis. Ubi absolute summus Pontifex negat sibi esse potestatem temporalem in Reges Galliæ: eaque si intereretur, indebitam & usurpatam fore.

§. X.

Octavus textus Canonicus ex cap. grandi, de sup.
plen. neglig. Prælat. in 6.

Summaria.

1. *Innocentius IV. Gallis amicissimus.*
 2. *Causa & historia scribendi hujus Decretalis.*
 3. *Ipsa Decretalis recitata & expensa.*

1

Auctorem habet hæc Decretalis Innocentium IV. de quo Spondanus ad annum MCCXLIII. Fuit, inquit, patria Genuensis, insignis *Juris-Consultus*, tantique à multis astimatus, ut Patrem veritatis appellare non dubitarint. Regibus Galliæ planè addictissimus, ad quos sibi à Friderico II. metuens confugit, & indulgentiam decem dierum iis omnibus concessit, qui pro Rege

Rege Christianissimo preces ad DEUM funderent, ut testatur S. Thomas in 4. dist. 20. q. 1. a. 3. Spondanus ad annum MCCLIV. Verba D. Thomæ loc. cit. sunt: *Quicunque orat pro Rege Francie, decem dies habet indulgentia à Papa Innocentio IV.* Celebravit Concilium universale Lugdunense, & in conspectu totius Galliæ, quod in fratre dicetur, Fridericum II. Imperio exuit.

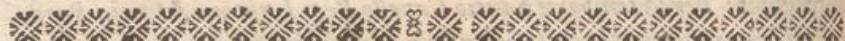
II. Dedit Innocentius Decretalem nostram in Galliis Anno MCCXLV. ejusque scribendæ causam Mariana lib. 13. c. 4. in hæc verba recenset: *Per id temporis Sancio Capello Regi Lusitano Mencia Regulifilia connubio juncta fuit, viri usque adeò potens, ut non Principem se, sed ministerum ageret faminea cupiditatis. Apud eam gratiâ & auctoritate plurimum poterant, quos minimè omnium oportebat, ii soli omnium consiliorum participes erant. sine illis, neg, domi, neg, foris quidquam majoris rei gerebatur. Proceres rem publicam ignobilium hominum arbitrio agitari molestè ferebant. Res ad Pontificem Romanum delata. Viri sancti adhibiti, qui Regis animo, alioquin minimè mali religionem inciterent. Nihil ea diligentia profectum. Erat Sancio frater atate proximus eximiâ indole, Alphonsus nomine. Episcopi Bracharensis, & Conimbricensis ad Innocentium Pontificem, qui hoc anno Lugduni Concilium congregarat, à Lusitanis proceribus amandati, cum Pontifici causas legationis explicassent, ut Sancius Regno pelleretur, non potuerunt impetrare. Id modo concessum, ut Alphonsus, dum viveret, rom publicam gubernaret.*

III. Ipsa Decretalis sic habet: Innocentius IV. Baronibus & Comitibus Regni Portugallie. Mandamus, quatenus dilectum filium nobilem virum prefati Regis Portugalie fratrem de devotione, probitate, ac circumspectione multipliciter commendatum, præsertim cum ad defensionem Ecclesiarum, Monasteriorum, aliorumque piorum locorum Regni prefati, & personarum Ecclesiasticarum, nec non viduarum, orphorum, & ceterorum ibidem degentium sit assumpitus, cum ad vos accesserit (fidelitate, homagio, juramento, seu pacto, si aliquibus forte prefato Regi vel cunctis aliis personæ tenemini, aut etiam ipsius Regis prohibitione nequaquam obstantibus;) in civitatibus & munitionibus Regni predicti, cum omnibus suis recipere absq; difficultate qualibet procureris. Alioquin venerabilibus fratribus nostris Bracharensi Archiepiscopo & Episcopo Conimbricensi damus in præceptis, ut vos per censuram Ecclesiasticam appellatorum remota compellant. Per hoc autem non intendimus memorato Regi, vel ipsius legitimo filio prædictum Regnum adimere: sed potius sibi & eidem Regno destructioni exposito, ac vobis ipsis consulere.

Bb

Vides

Vides h̄ic iterum tām ex historia, quām contextu ipsius Decretalis, Regno & consequenter Ecclesiā periclitante, cuius Advocati Reges sunt, posse summum Pontificem, legitimū alioquin Rēgē ad ministratōne privare, coadjutōrem illi aut vicariū dare, subditos juramento fidelitatis absolvere, &c. Et h̄ec omnia pr̄stare Pontificem suo jure, nec Pr̄latis Galliæ, qui ad Concilium confluxerant, aliud id mentem venisse, multoq; minus h̄ic in Galliis exercitā potestati litem intendisse.

§. IX.

*Nonus Textus Canonicus ex c. per venerabilem,
qui filii sint legitimi.*

Summarium unicum.

Causæ Decretalis scribenda, & ipse textus.

I.

Auctor hujus Decretalis est Innocent. III. de quo Spond. ad annum MCXCVIII. Innocentius p̄a ceteris omnibus ob vitā honestatē, & scientiam litterarū, licet flens, ejulans ac renitens, electus est ad Pontificatum: sed & signo visibili electio ejus confirmata est, columba post ejus nominationem candidissimā juxta dexteram ejus insedit.

Causa hujus scribendæ Decretalis Innocentio fuit, ut responderet supplicationi Guilielmi comitis Pessulanī, qui ex Mathilde, filia Emmanuelis Imperatoris, legitima uxore, unicam filiam susceperebat, ex Agneta pellice filios aliquot, quos legitimari ab Innocentio III. petebat, allegato Philippi Galliæ Regis exemplo, cuius filios illegitimos natalibus Pontifex restituerat. Sic Decretalis sonat.

Innocentius III.

Nobili Viro Guilielmo Montis Pessulanī. Per venerabilem fratrem nostrum Arelatensem Archiepiscopum, tua Nobis humilitas suppli-
cavit, ut filios tuos legitimatis dignaretur titulo decorare, quatenus
eis,

d.d.